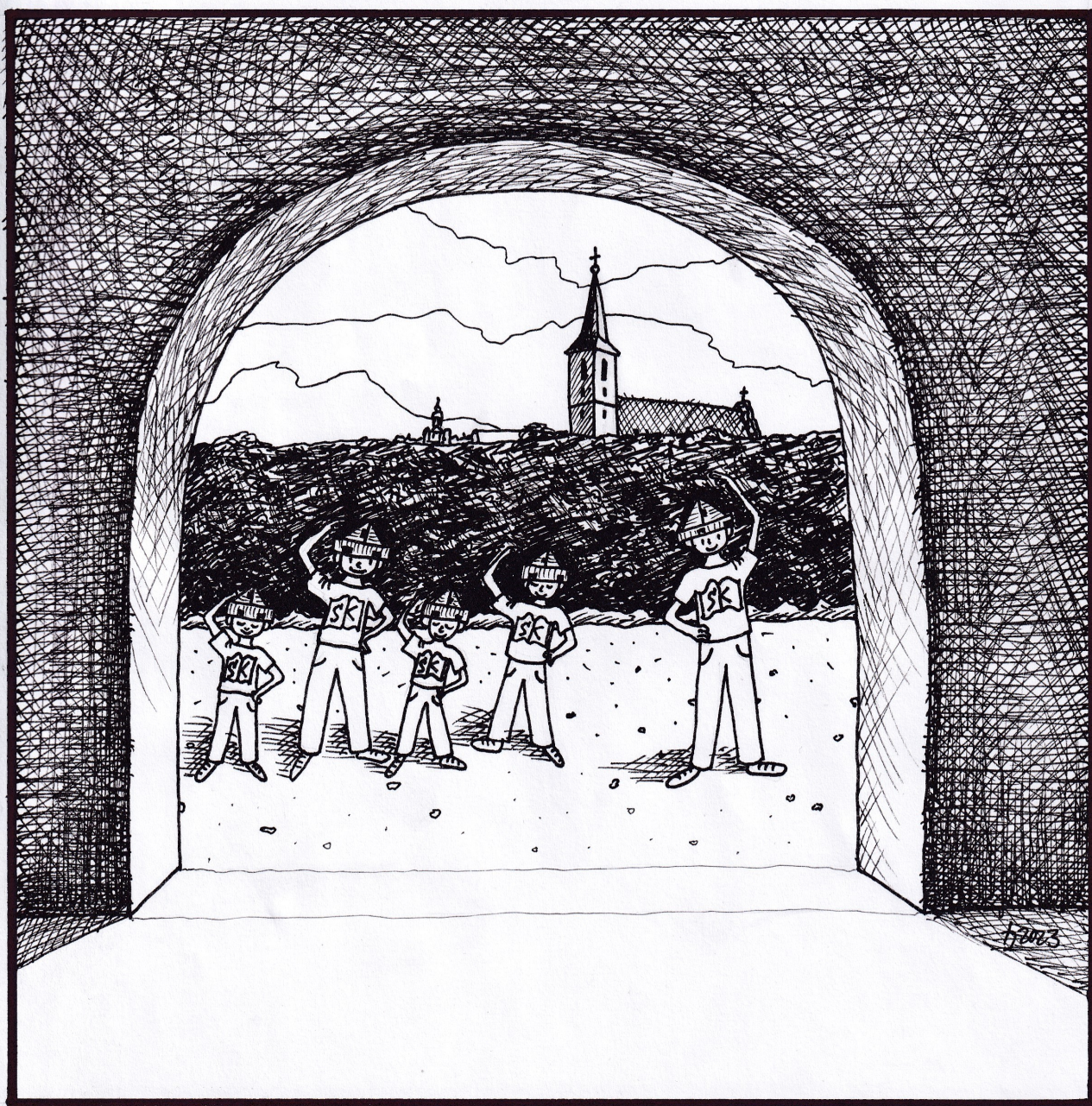

ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA STRAKONICE, ODDĚLENÍ PRO DĚTI
ČASOPIS PRO DĚTI I JEJICH RODIČE

Radek Malý: Moře slané vody - kniha plná veršů o moři s ilustracemi Pavla Čecha, některé jsou kratičké, některé tak akorát a jiné dlouhatánské. Uvádíme zde několik slok z té nejdelší - *a co šuměla mušle*.

Když narodíš se v Praze, v Třinci,
o moři nemáš potuchu.
Ahój – tak zdraví se námořníci
a Češi. Ti však na suchu.

Vážně je moře slané, táto?
Je na dně mlýnek pro chudé?
Lízni si. Připrav se však na to,
že chutnat ti to nebude.

V přístavu dřímá tolik lodí,
že pro ně vodu nevidíš.
Mít přístav – to se někdy hodí
a někdy je to na obtíž.

Moře – to nejsou jenom lodě.
To je i širá holá pláň.
Strach z vody? Ten tu pošleš k vodě
a už v tom plaveš. A jsi sám.

Plujeme. Křídlo, ploutev, pádlo,
velryba, ryba, člověk, pták
a zní to jako zaklínadlo:
kambala, alka, keporkak.

V moři se kdysi život zrodil.
Z moře jsme vyšli. Proč a nač?
Moře je moře slané vody
a je v něm smích a je v něm pláč.

Antonín Neubauer, žák 3. třídy ZŠ Dukelská, se v literární soutěži Čestický brambor kategorie próza umístil na krásném 1. místě. Antonín je pilný čtenář a pravidelný návštěvník naší knihovny, proto jsme se rozhodli v tomto čísle Kamaráda zveřejnit jeho literární dílko. A tím mu nejen pogratulovat k úspěchu, ale také jej povzbudit v další literární činnosti. Už se těšíme na další jeho příspěvky.

-mk-

Kouzelná hora

Kapitola 1.

Žádný podzim

Byla, nebyla, jedna malá vesnička u Strakoníc. Ta vesnička se jmenovala Mutěnice. A na to, že to byla tak malá vesnička, bydlelo tady hodně dětí. A jedno se jmenovalo Toník. A druhé zase Janička. Ale všechny vám vyjmenovávat nebudu. Vždyť jsem vám říkal, že je jich hodně. No, a všechny se těšily na podzim. Na sladká jablíčka, na pouštění draků. Však to znáte. Takže se vypravily ven (samozřejmě i s draky). Jenže když vyšly na pole, zjistily, že vítr nefouká. Jablíčka byla ještě pořád zelená a kyselá. A listy byly ještě pořád na stromech a zelené. Takže to mohlo znamenat jenom jedno: Podzim nepřišel. A podle toho, jaké bylo teplo, asi nepříjde. Tu se na obloze objevil velký černý mrak. Toník řekl: „Co tady chceš, mraku?“ „Já jsem Mrak. Podzimův poddaný,“ řekl Mrak. „A něco vám nesu,“ dodal ještě. „S Podzimem jsme se dlouho neviděli, takže nevím, proč nepřišel. Ale tohle by vám mohlo pomoci ho najít,“ řekl a podal jim ohořelý kus pergamenu. Janička ho rozvinula a uviděla mapu, která byla nadepsaná KOUZELNÝ KOPEC KBÍL.

Kapitola 2.

Velká výprava

„Ale tenhle kopec Kbíl mi nepřipadal vůbec kouzelný. Několikrát jsme tam s rodinou byli,“ řekla Janička. „To proto, že jste neměli kouzelnou mapu. S tou mapou Podzima najdete,“ řekl Mrak a rozplynul se. „Já tam půjdu a Podzima přivedu,“ řekl Toník. „A já jdu taky,“ řekla rozhodně Janička. Doma si připravili věci na výpravu. Do batohu si dali pití a housku s marmeládou. Obuli si pevné boty a vyrazili. U kopce byli zanedlouho. Šli a šli, když tu najednou se ozvalo mrazivým hlasem: „Co tady chcete, smrtelníci?!“

„Jde... jdeme na... najít Po... Podzima,“ řekla vystrašeně Janička a chytila se Tondy za ruku. Najednou napadl všude kolem sníh a na zemi přistála Zima. Místo hlavy měla velikánskou vložku, místo těla seschlý strom a na nohou ledové střevíce.

Dětem začaly drkotat zuby. „Jani, nasbírej dřevo na oheň. Zkus najít i březovou kůru na rozdělání. Já najdu kameny, abychom mohli vykřesat oheň a také obložit ohniště,“ řekl Toník. Za chvíli měly děti vše potřebné a začaly rozdělávat oheň. Toník křísnuł kamenem o kámen poprvé, a nic. Podruhé, vyskočila maličká jiskřička, ale oheň nezažehla. Potřetí vyskočila velká jiskra a oheň byl zapálený.

Tu všechn sníh roztál a Zima jim podala kus pergamenu...

Kapitola 3.

Další zkouška

Když děti pergamen rozvinuly, vyskočil z něj malinký skřítek. Na výšku měřil asi 10 centimetrů, na čepičce měl maličkou čepičku s kytíčkou, sluníčkem, padajícím listem a sněhovou vločkou.

„Tohle je váš průvodce nahoru na kopec,“ řekla Zima. Děti si skřítku nejistě prohlédly. „K čemu nám takový prcek může být?“ běželo jim hlavou. Začaly raději číst pergamen.

TOHLE JE ZKOUŠKA SPOLUPRÁCE. KDYŽ MŮŽEŠ PRACOVAT SÁM, NEBO V TÝMU, VYBER SI TÝM. PROTOŽE VE SPOLUPRÁCI JE SÍLA! VŠECHNO PAK PŮJDE LÍP! POKRAČUJTE NA KOPEC SPOLU A VĚŘTE, ŽE VŠE DOBRĚ DOPADNE!

Tonda s Janičkou vzali tedy skřítku a vyrazili na cestu nahoru. Najednou narazili na kládu, která ležela přes cestu. Nevěděli, co s tím. Kláda byla opravu veliká. Toníkovi se podařilo ji přelézt a pak přes ni pomohl i Janičce. A za kládou je čekalo překvapení. Slyšeli líbezný hlas, který říkal: „Já jsem Jaro!“ A vtom ho děti uviděly. Mělo místo hlavy růžový tulipán, místo těla vysokou orosenou zelenou trávou a na nohou střevíčky vrbových proutků.

Najednou fouklo a vítr rozbil hnízdo na nedalekém stromě. Na zem spadlo ptáče. Janička k němu přiskočila a vykřikla: „To je ale roztomilé miminko!“ Vtom si Jaro začalo sundávat střevíček. Skřítek jim poradil: „Udělej ptáčkovi ze střevíčku hnízdo.“ Dali ptáčka do střevíce a začali se poohlížet po jídle a pití pro holátko. „Na, dej si!“ nalil Toník ze svého pití ptáčkovi posledních pár kapek do zobáčku. „Hele, žížala!“ všiml si Toník. „Pomoc, já se jich bojím!“ otrásla se odporem Janička. Toník tedy sebral žížalu a strčil ji ptáčeti do volátka. Ptáčátko potřebovalo žížalu zapít, ale Tondova lahev už byla prázdná. „Pro ptáčky je nejzdravější pití jarní rosa,“ poučil je skřítek. A tak se rozeběhli na louku a všichni tři sbírali pro ptáčátko kapičku ke kapičce, až byla lahev skoro plná. Ptáčátko se napilo, roztáhlo křídla a frrrr, odletělo pryč.

Jaro dětem podalo smotaný pergamen a odešlo na louku. Kam šláplo, tam po něm zůstávaly hlavičky pestrobarevných květů.

Janička nedočkavě rozbalila pergamen a společně četli:

TUTO ZKOUŠKU JSTE VŮBEC DĚLAT NEMUSELI. UDĚLALI JSTE TO JEN PROTO, ŽE MÁTE DOBRÉ SRDCE A CHTĚLI JSTE POMOCI. DĚLAT DOBRÉ SKUTKY POMÁHÁ I VÁM SAMOTNÝM.

Kapitola 4.

Léto přichází

Šli a šli. Cesta do strmého kopce byla čím dál víc namáhavá. Tu si sedli na pařez, aby posvačili a napili se. Najednou uslyšeli zvonivým hláskem: „Já jsem Léto. Vítám vás ve svém království!“ A vtom ho uviděli. Místo hlavy mělo velkou červenou jahodu, tělo z borůvčí a střevíčky z křišťálově čisté vody. Rozhlédli se okolo sebe. Stáli na rozlehlé horské louce. Rozhlíželi se a něco se jim nezdálo. „Proč ten zvonek není fialový a kopretina nemá žlutý střed a šípkové růže vůbec nejsou růžové? I tráva je podivně šedivá,“ všimla se Janička. Léto smutně svěsilo hlavu. „Jsem ošklivé. Nemám pro své květiny dost vody a ony se tak nemohou vybarvit do své obvyklé krásy,“ vzdychlo smutně Léto. Tu si děti všimly, že se prostředkem louky klikatí kamenné koryto. Nebyla v něm ale vůbec žádná voda. „Proč tím korytem neteče voda?“ zeptal se Toník Léta. „Vidíte nahoře ten obrovský kámen? Zavalil vodě cestu a ta nemůže ven. A já nemám dost velkou sílu, abych kámen odvalilo,“ vzdychlo Léto.

Toniček s Janičkou se na sebe podívali. „Tak to zkusíme my!“ řekli současně, aniž by se na tom domluvili. A vydali se do kopce. Cesta to byla dlouhá, letní slunce je pátilo do zad. Když přišli ke kameni, Toník se do něj opřel a vši silou tlačil. Kámen se ani nehnul. Tak to zkusila Janička. Kámen se nehnul ani o píd’.

„Počkej, pergamen nám přeče radil, že máme spolupracovat,“ řekl Tonda.

„A jo,“ ťukla se do čela Janička a zkusili kámen odvalit společně.

A zase se nehnul ani o milimetr. Smutně si sedli do stínu, který obrovský kámen dělal na zemi .

„Haló, proč tu sedíte jako dvě hromádky neštěstí?“ ozvalo se ze zažloutlé trávy. Děti se otočily a uviděly skřítku. Samou únavou na něj málem zapomněly.

„Kámen se neodvalí ani o kousek. Už jsme to zkoušely společně, a nic,“ řekly děti smutně.

„Tak já vám taky pomůžu,“ nabídl se skřítek.

„Ty?“ rozesmála se Janička.

„Co by ne,“ zatvářil se skřítek uraženě a ukázal jim svaly na rukou. Byly velké jako špendlíkové hlavičky.

„Tak na tři!“ zavelel Tonda. „Raz, dva, tři!“

Zatlačili a kámen se o kousek pohnul, pak se naklonil, převalil a za chvíli už pelášil dolů z kopce. Z maličké dírky pod kamenem vytekl malilinkatý pramínek. Netrvalo dlouho a potok byl za chvíli opět plný vody. A tráva okolo něj začala zvedat unavené hlavičky a barvit se do zelena. Za chvíli se začaly vybarvovat i kytičky.

„Hurá, hurá, dokázali jsme to!“ radovali se Tonda s Janičkou a skřítkem. „Ty jsi ten nejmenší největší silák, jakého znám,“ smál se Tonda. Janička za odměnu natrhala skřítkovi hrstičku plnou malin. Ten se panečku přejedl.

Kapitola 5.

Konečně nahoře

Léto se na děti usmálo. „Zachránili jste mou louku a tím i potravu včelám, motýlům a broučkům. Tady je má odměna,“ řeklo a podalo jim pergamen. Slunce zapadlo za horu a děti vysílené celodenním pochodem usnuly. Ani si nestihly přečíst pergamen.

Když se ráno probudily, uviděly nahoře na kopci sedět nějakého mužíčka. Bylo to jen kousek od nich. „Já jsem Podzim,“ řekl chraplavým hlasem nahrbený stařík. Hlavu měl ze suchých listů, tělo z kaštanů a boty z vydlabaných dýní. „Tady u mě vás čeká nejobtížnější zkouška,“ řekl a vtom zahřmělo.

Do země uhodil blesk a všechny stromy okolo Janičky popadaly. Měly mohutné koruny. Jak padaly, jejich větve se do sebe zapletly a vytvořily okolo Janičky neprostupnou zeď. Byla v nich jako v kleci. Nemohla z ní uniknout. „Pomóc, Toničku, pomóóóc!“ volala zoufale Janička. Tonda běhal okolo klece z větví a hledal aspoň maličkou skulinku, kterou by mohla Janička uniknout.

„Zkus si přečíst pergamen,“ poradil Tondovi skřítek.

„A jo, vždyť já na něj úplně zapomněl,“ ťukl se Tonda do čela. Rozvinul pergamen a četl tak nahlas, aby ho Janička slyšela:

ŽÁDNÁ PŘEKÁŽKA NENÍ TAK VELKÁ, JAK SE NA PRVNÍ POHLED ZDÁ. KDYŽ VĚŘÍŠ, ŽE NĚCO ZVLÁDNEŠ, PAK TO TAKY DOKÁŽEŠ. SDÍLENÁ STAROST JE POLOVIČNÍ STAROST.

„Co je to za blbost. To jako, že to moje vězení není velké jako třípatrový dům?“ rozčilovala se Janička.

„Jani, neboj. To zvládneme. Zkus lámat větvičky u sebe a já to zkusím na své straně!“ zavolal Tonda. Todna s Janičkou se pustili do práce. Za chvíli se v hustých větvích objevila skulinka maličká jako kulička na cvrnkání. Za chvíli už byla větší. Asi jako tenisák. Děti lámaly dál, až byla díra velká jako basketbalový míč. Tou už Janička pohodlně prolezla. Šťastně se s Tondou objali. Byli rádi, že se zase vidí.

Vtom ze země vyletěl blesk a stromy se vrátily na svá místa. Nikdo by nepoznal, že ještě před malou chvílí ležely polámané na zemi.

„Výborně, dostali jste se až nahoru ke mně,“ řekl nahrbený mužík Podzim. „Co ode mě potřebujete?“

„Ty jsi Podzim? Proč jsi vůbec nepřišel?“ ptaly se děti.

„Ale holčičko, jsem strašně starý. Už k vám chodím odnepaměti,“ vzdychl unaveně Podzim.

„A co kdybych se Podzimem stal já?“ řekl maličký skřítek, který je celou cestu doprovázel.

„A umíš pořádně foukat? A vymalovat listy na stromech? A sladit jablíčka, hrušky a švestky? A poradit zvířátkům, že už je čas na spaní? A udělat chladno? Připravit ranní jínovatku?“ ptal se starý Podzim.

„Něco umím a něco se rád naučím,“ sliboval malý skřítek.

„My tě naučíme pouštět draky a dělat z kaštanů zvířátka. A taky sbírat jedlé houby, když nám je zaseješ,“ slibovaly děti.

„Tak to nebude problém,“ usmál se starý Podzim. Zhluboka se nadechl a úlevně si odfoukl.

Kapitola 6.

Zpátky doma

„Tondóó, pojd' už pouštět draka,“ ozvalo se ze sousedního domu.

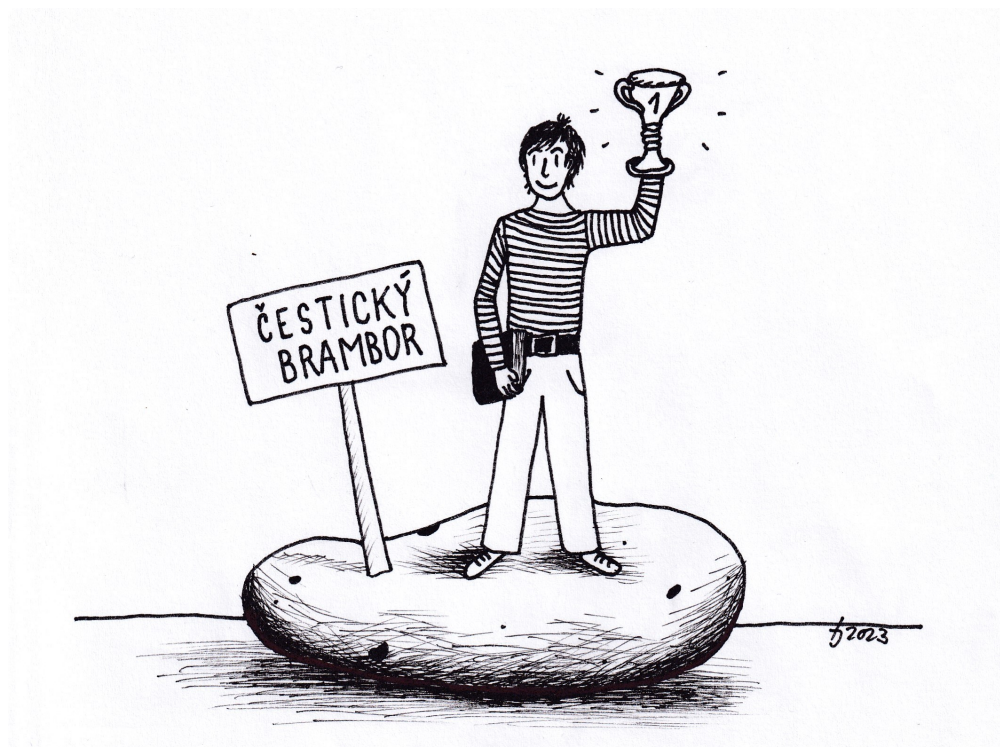
„Vždyť už jdu,“ volal Toník, který ještě vázal drakovi na ocas poslední mašli.

Vítr krásně foukal, jako nikdy předtím. Listy byly zbarvené do červené, žluté, zelené, hnědé, oranžové a fialové barvy. Jablíčka byla ten rok nejsladší. Zvířátka si dělala zásoby na zimu a lesy byly plné hub. Mladý Podzim se činil.

„Tondo, a kde jste vlastně s Janičkou byli? Celý měsíc jsme vás neviděli!“ zeptal se Toníčka kamarád Honza. „Měsíc? Vždyť jsme byli na cestě sotva víkend! Letěli jsme domů tak rychle, jak jen to šlo. S větrem o závod!“ mrkl Tonda spiklenecky na Janičku.

Na obloze se vznášeli tři pestrobarevní draci.

Antonín Neubauer, 10 let

Trocha poezie nikoho nezabije

Báseň a obraz jedno jsou

Na jaře roku 2008 uklízela Daisy Mrázková ve svých šuplících. A našla čtyřicet let staré verše, které psala pro své děti. Jsou výpovědí o tom, jak se tato malířka dívá kolem sebe, jak pozoruje přírodu. Kolik krásy najde v zrnku písku, šustění suchých listů nebo v letu ledňáčka. Staré básně doplnila novými malbami a vznikla kniha *Písně mravenčí chůvy*.

Zkuste si to také! Máme pro vás na výběr dva úkoly:

Obraz inspirovaný básní:

1. Přečtete si báseň Daisy Mrázkové (níže nabízíme dvě – Písek a Tráva).
2. Zavřete oči a nechte na sebe text působit. Jaký máte pocit? Co se vám vybavuje? Jaké barvy a tvary? Jaké počasí? Nechte se svými představami unášet tak dlouho, jak se vám bude chtít.
3. Vezměte si čtvrtku, vodovky a štětec. Než začnete nanášet barvy, trochu čtvrtku namočte. Barvy se budou rozpíjet a vpíjet do sebe. Když navlhčený papír ještě posolíte obyčejnou kuchyňskou solí, budou vám barvy vytvářet krystaly.
4. Po zaschnutí můžete malbu doplnit kresbou tuší.

Písek

Říká se mu písek

a není to žádný písek

jsou to průsvitné kamínky

a kdo by vzal jeden ten kamínek

a podíval se skrz něj proti slunci

Tráva

Tráva

ta se nebojí

když se zvedne vánek

jen se zavlní

když zafouká vítr

jen se ukloní

a když začne bouřka

jen se roztančí

Obraz a text inspirovaný přírodou

1. Jděte na procházku a vezměte si s sebou papír a tužku, čtvrtku, vodovky, štětec, kelímek a vodu. V lese, na louce, u rybníka, na zahradě nebo v parku si najděte nějaké malé místo a dlouho je pozorujte. Dívejte se a zkoumejte.
2. Možná uvidíte i nějaké zvláštní postavy, prapodivné tvory, mapu města... A ve vašich představách se začne odehrávat celý příběh. To všechno k tomuto pozorování patří.
3. Popište své pozorování několika verši. Rýmovat se to nemusí. Důležité je zachytit v textu své dojmy z pozorovaného. Tak jako to udělala Daisy Mrázkové například v textech *Písek* a *Tráva*.
4. Zachyťte pozorované místo barvami na papír. Když se vám obrázek umaže, nevadí – vezměte skvrny do hry! I ony patří k tomuto zvláštnímu místu, které jste objevili.
5. Po zaschnutí můžete malbu doplnit kresbou tuší.

Body 3. a 4. můžete prohodit, protože každému vyhovuje jiné pořadí.

-tm-

Ostružina - Karel Váňa, 10 let - malováno nejprve štětcem a potom ostružinou

CO BY SE STALO, KDYBY... Sedmikráska dostala pastelky

Daisy je anglicky sedmikráska, ale je to i křestní jméno holčičky, která se před sto lety (5. května 1923) narodila v Čechách anglické mamince. Anglické jméno dostala, protože mamince bylo tolik smutno po Anglii a angličtině. Maminka se nikdy pořádně česky nenaučila, i když v Československu prožila většinu života. Malá Daisy sice česky uměla, ale nejvíce mluvila pomocí pastelek, barev a štětců. Řeč je o výtvarnici, ilustrátorce a spisovatelce Daisy Mrázkové. Od 60. do 80. let minulého století vydala desítky takzvaných „bilderbuchů“, tedy knih, ve kterých hraje hlavní roli ilustrace a text jí pouze doprovází. (Termín pochází z němčiny: Bild = obraz, Buch = kniha.)

Malířkou chtěla být Daisy už od dětství. Když se jí příbuzní ptali, jaký by chtěla dárek, přála si vždy blok a pastelky. Protože se dobře učila a měla ráda děti, rozhodla rodina, že půjde studovat Učitel-ský ústav. Poslechla, i když nerada. Odmaturovala a rozhodla se jít paličatě za svým snem. Nikomu nic neřekla a podala si přihlášku na Uměleckopřímýsmyslovou školu k profesoru Strnadlovi.

Tento krok byl zásadní pro její profesní i osobní život, protože u přijímacích zkoušek se seznámila se svým budoucím manželem, Jiřím Mrázkem. Ona tajně pozorovala, jak maluje zadanou práci, a on si od ní chodil půjčovat plastickou gumu (po 30 letech manželství se přiznal, že tu svou měl celou dobu v kapse). Oba byli na školu přijati. Přestože v té době byla válka, byli šťastní. Po roce byly vysoké školy uzavřeny a studenti posláni do práce. Jiří a Daisy vyřešili situaci po svém, vzali se a odstěhovali na Vysočinu. Tam se jim narodila dcerka.

Po válce se Jiří vrátil na vysokou školu, ale Daisy už ne. Malovala si doma a hlavně dělala maminku. Svým třem dětem malovala a psala knížky, šla hračky, vymýšlela pohádky a hrála loutkové divadlo. Obrazy občas vystavovala na společných výstavách s přáteli. V roce 1963 oslovila Daisy Mrázkovou redaktorka Olga Krejčová s nabídkou spolupráce na knize *Malenka a štětec*. Jednoduchý příběh o putování holčičky a štětce Vlasečka je spíše pracovním sešitem, který děti seznamuje s technikou akvarelové malby.

O rok později vyšla její první samostatná kniha, *Neplač, Muchomůrko*. A těch knih stále přibývalo. Vyrostlo na nich několik generací dětí a stále mají tu moc povzbuzovat dětskou fantazii. Něco je řečeno v textu, něco najdeme skryté v ilustracích. A pak je tu velký prostor, který může každý zaplnit sám, podle svých vlastních představ. Texty svých knih Daisy vždy velmi promýšlela a často několikrát přepisovala.

Dvacet let tvořila a vydávala knihy pro děti. Potom se na dalších více než třicet let odmlčela. Starala se o nemocného manžela Jiřího. Na její knihy se ale nezapomnělo. Nakladatelství Baobab začalo od roku 2007 znovu vydávat knihy ze 60. let 20. století a v roce 2008 vyšla jedna nová. Tedy ne úplně nová. Básničky v knize *Písně mravenčí chůvy* si Daisy Mrázková psala „do šuplíku“, když byly její děti malé. Nově je doprovodila malbami.

V roce 2016, v 93 letech, zemřela. Její knihy a obrazy s námi ale zůstávají. Martin Pávek, vnuk Daisy a Jiřího Mrázkových, založil v Klokočné nedaleko Prahy Galerii Mrázek, která pečuje o umělecký odkaz obou manželů.

Co je na ilustracích Daisy Mrázkové tak zvláštního? Uměla velmi dobře pozorovat detaily kolem sebe. A pak je přenášela štětcem na plátno. Zachycovala strukturu přírody. Když se díváte na její obrazy, máte pocit, že pod prsty cítíte jemnou trávu, mazlavé bahýnko, drsný studený kámen i vyhrátý písek. Nevěříte? Otevřete některou z jejích knih, nadechněte se a začněte...

-tm-

Daisy Mrázková: Hloupý lev

V jednom divném lese byla veliká železná klec a v té kleci seděl lev. A byl podzim a byl vítr a zase slunce a dešť, a žluté a hnědé listí se nalepilo tak hojně na železné tyče klece, že nebyly vůbec vidět. Klec vypadala jako příjemný altánek z barevného listí ve zlatém podzimním lese. Alespoň zevnitř tak vypadala. Alespoň lev ji tak viděl.

Seděl tam spokojeně, přední tlapy před sebou, a vznešeně se rozhlížel. Sedím v altánku z listí. Až budu chtít, vstanu, rozhrnu ty zlaté záclony, vyjdu, projdu se po lese.

Ale jaksi k té procházce stále nedocházelo, protože kdykoli se lev někde dotkl listí, narazil na cosi pevného. Tak pevného, že se vždycky radši hned odtáhl zase doprostřed klece. Uprostřed se dalo dobře sedět a dívat se a říkat si, jaký to mám krásný altánek z listí!

Ale přišel veliký vítr, fičel lesem, jak na podzim bývá, a odnesl všechno listí a teď byla vidět holá a tvrdá železná klec. Běda, jsem v kleci, naříkal lev se skloněnou hlavou. Jsem v těžké železné kleci a vždycky jsem v ní byl! A nikdy nepůjdu na procházku po lese.

A umřel žalem, hloupý lev.

Proč hloupý?

Protože si nevšiml, že klec nemá strop. Byl by stačil jeden velký skok...

Skutečně?

Ano, bylo to tak.

Byl by mohl vyskočit?

Ach, snadno... Síly měl dost...

Zapomněl se podívat vzhůru, že?

Zapomněl se podívat vzhůru.

Z knihy *Auto z pralesa*

Kam za Daisy Mrázkovou?

Galerie Mrázek Klokočná <https://galeriemrazek.cz/>

Rodinná galerie je otevřena po telefonické domluvě. Na jejím webu najdete informace o aktuálních výstavách v jiných galeriích, které jsou věnovány Daisy nebo Jiřímu Mrázkovým. Můžete si objednat novou knihu - pracovní sešit *Akvarel pro nejmenší*, který galerie vydala k 100. výročí narození autorky. Nebo si můžete poslechnout některou ze dvou zveřejněných audioknih – *Haló, Jácíčku* a *Auto z pralesa*.

Sladovna Písek <https://www.sladovna.cz/>

Do 11. 10. 2023 probíhá v Galerii hrou výstava *Daisy 100: Čekárna na neděli*, která je věnována životu a dílu Daisy Mrázkové. Na výstavu navazuje ateliér, ve kterém si mohou návštěvníci, zejména děti, tvořit, hrát a experimentovat s pomocí technik, které měla v oblibě Daisy. Na výstavu i do ateliéru je nutné si zarezervovat vstupenku přes systém Sladovny.

Klokočná

Malá obec Klokočná se nachází nedaleko Prahy, mezi městy Říčany a Mnichovice. Jedná se o nejvýše položenou obec v kraji obklopenou lesy. První písemná zmínka o ní pochází z roku 1407. Patrně ale zde, nebo v okolí, byla již o několik století dříve (v roce 1140) obec zvaná Klokočno. Oba názvy odkazují na keř klokoč zpeřený. Má krásné drobné květy a ze semen se vyrábějí korále. Zřejmě se v této oblasti kdysi hojně vyskytoval.

V Klokočné sídlí *Galerie Mrázek*, která pečuje o odkaz výtvarníků Daisy a Jiřího Mrázkových. Zapůjčuje jejich díla jiným galeriím a muzeím a spolupracuje s kurátory výstav. Pro veřejnost má otevřeno po telefonické domluvě. Galerii založil vnuk Mrázkových Martin Pávek s rodinou.

S dalším známým jménem je spojena *Restaurace a penzion U Sapíků*. Nabízí tradiční staročeská a rakousko-uherská jídla. Majitele restaurace, Jaroslava Sapíka, můžete znát z televizních pořadů. Napsal také několik kuchařských knih, například *Česká kuchyně je klasa* nebo *Můj divotvorný hrnec*. Restauraci provozuje spolu se svým synem, Pavlem Sapíkem, který je také významným kuchařem. Hladovým turistům je v obci k dispozici ještě *Hostinec Na Klokočné* a občerstvení *U Koryta*.

Kraj kolem Klokočné odjakživa lákal k toulkám, a proto zde ve 20. a 30. letech 20. století vzniklo několik trampských osad. Osady Zapomenutých, Miriam a Údolí raků, nacházející se mezi Tehovem a Klokočnou, přetrvávají jako *Spojené osady Údolí Raků* dodnes.

Specifický ráz krajiny se do značné míry zachoval, a proto tudy prochází několik turistických a naučných stezek. Významná je zejména *Naučná stezka Klokočná*, která vede rozsáhlým polesím mezi obcemi Tehovec, Tehov, Klokočná a Svojetice. V této oblasti probíhá takzvaný „demonstrační projekt přírodě blízkých způsobů lesního hospodářství“. To znamená, že v lese neprobíhá průmyslová těžba ani výsadba stromů. Kácí se jen ojedinělé stromy a zasemenění se nechává na přírodě. Stezka s projektem a jeho smyslem blíže seznamuje.

Klokočnou a jejím okolím vede i několik stezek *Ladova kraje*, který se rozkládá mezi Prahou a řekou Sázavou. Můžete se vydat *Naučnou stezkou kocoura Mikeše*, která začíná v Hrusicích, prochází Mnichovicemi, Struhařovem, Klokočnou a končí v Říčanech. Délka trasy je asi 20 km. Cyklisté se mohou vydat po trase *Krajem Josefa Lady*. Na malý výlet se můžete vydat i přímo v Klokočné. Nad obcí se tyčí kopec Klokočná, ze kterého je krásná vyhlídka.

-tm-

Web obce <https://www.klokocna.eu/>

Galerie Mrázek <https://galeriemrazek.cz/>

Restaurace a penzion U Sapíků <https://www.usapiku.cz/>

Naučná stezka Klokočná

<https://www.stezky.info/?s=kloko%C4%8Dn%C3%A1>

Ladův kraj <https://www.joseflada.cz/laduv-kraj/>

Spojené osady Údolí Raků <https://osada-udoli-raku.webnode.cz/>

Vybráno z knihovního fondu

Co by se stalo, kdyby...

Každý si někdy rád vymýšlí, co by se stalo, kdyby... A když je někdo malířka, tak si to vymýšlení rovnou také kreslí a maluje. Tato knížka je plná možností, co by se stalo, kdyby: Kdybych byl malý jako mravenec, kdybychom měli své letadlo, kdybychom šli do lesa v dešti bez kabátku, kdybychom vlezli do jeskyně a tak dál. Ale v knížce není všechno. Můžeme pokračovat ve vymýšlení a kreslení a to, co nám malířka Daisy Mrázková nabízí, doplňovat podle svého.

Neplač, muchomůrko

Máte rádi les a všechno, co v něm je? Tak se vydejte na dobrodružné výpravy s malou holčičkou z hájovny. Přátelí se se všemi živými i neživými obyvateli lesa. Zaposlouchejte se spolu s ní do Ťukavé nebo Vrzavé pohádky a nezapomeňte, že i ticho jde poslouchat!

Nádherné úterý, čili, Slečna Brambůrková chodí po světě

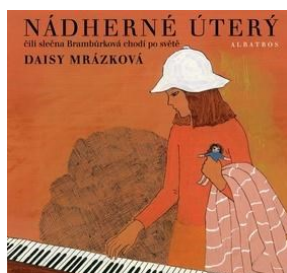
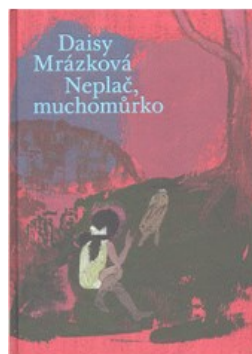
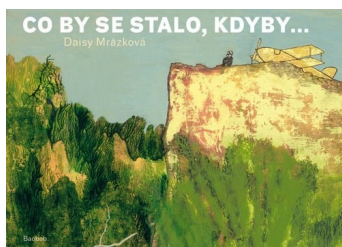
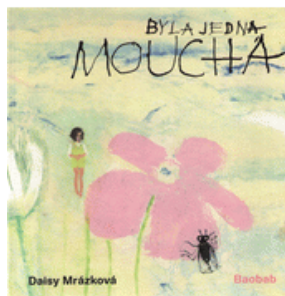
O čem by si mohlo vyprávět Úterý se starou smutnou babičkou v parku? Samozřejmě jen o tom, co se kdy stalo v úterý. A jsou to samé radostné věci. A může za ně kdysi dávno ztracená slečna Brambůrková. Chodí totiž dodnes po světě a dělá všem radost, stejně jako nádherné Úterý.

Chlapeček a Dálka

Prohlédli jste si někdy snůh, rampouchy a jinovatku zblízka? Je v nich plno krásy! A co takhle snůh, rampouchy a jinovatka v daleké dálce? Chlapeček z malé chaloupky se vydá s Dálkou do dálky, všechno je tam nádherné, ale... Ale doma je všechno milejší a příjemnější. Jenže bez Dálek by byly malé chaloupky smutné - a dálky bez malých chaloupek také.

Byla jedna moucha

Byla jednou jedna malá holka Helenka a ta měla svou mouchu. K čemu mouchu? Moucha může třeba doletět k dědečkovi a podívat se, jestli ještě spí. Má dvě veliké oči a každé to oko je složeno ze sto padesáti malých očiček. Když se moucha, jmenuje se Rudolfína, koukne na svět všema svýma očima, vidí, že je báječný. A navíc je to moudrá moucha, na světě je už od loňska.

Haló, Jácičku

Jáciček je malý zajíček, který žije v lese s maminkou a tatínkem. Ale ti spouště věci nerozumí. Naštěstí je v lese také malá Veverka. Jáciček a Veverka jsou kamarádi a společně poznávají les a jeho obyvatele. Najdou i smutného Slona - starý buk, který se už padesát let snaží vypadat jako slon a nikdo si toho nevšimá. Ale ti dva si ho všimnou a začnou s ním kamarádit. A on jim pak huhlá Staré Sloní Lesní Pohádky.

Kluk s míčem

Trofina je míč. Ale je to také kamarádka jednoho malého kluka Pepíka. Hrají si spolu i s ostatními dětmi na zahradě, na písku i na stromě. A vyprávějí si pohádky a příběhy. Třeba o cestě kolem světa. Kdo říká, že s míčem se nedá kamarádit, ten určitě nečetl tuto knihu.

Auto z pralesa

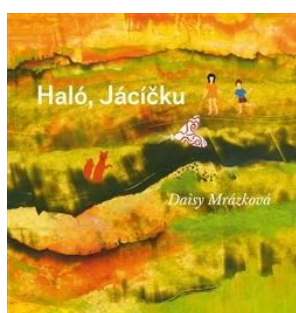
V knize najdeme krátké i delší povídky o světě kolem nás. A protože nic není zbytečné (jak říká skála Petrušce), jsou ty povídky o věcech malých i velkých – o rostlinách, zvířatech, růžové mašli nebo javorovém listu. Napínavé a zajímavé příběhy najdeme totiž všude kolem sebe.

Můj medvěd Flóra

Našli jste někdy plyšovou hračku, která se vám tak líbila, že jste si ji vzali domů? Přesně to udělal Petr. Nalezenec byl starý plyšový medvěd. Dostal jméno Flóra a nový domov. Co všechno Flóra umí a zažívá, se dozvídáme z obrázků a krátkých textů. Ale je to všechno? Nedalo by se vymyslet ještě něco dalšího? Tak šup, vezměte svého vlastního plyšáka a pokračujte ve hře, kterou začala paní Mrázková s Flórou!

Slon a mravenec

Mohou spolu kamarádit slon a mravenec? Je vůbec možné, aby se ti dva na něčem shodli? Co je pro jednoho obrovské, nestojí druhému ani za řeč. Co je pro jednoho vzdálené pár kroků, tam druhý putuje celý den. Ještěže ti dva mají společnou kamarádku veverku, která vždycky hledá způsob, jak by to vyhovovalo oběma. Dokáží ale spolupracovat sami, když veverce hrozí nebezpečí?

-tm-

Na jaře tohoto roku naše knihovna plně ožila. Že byl covid a všechny nepříjemnosti s ním spojené, na to si již sotva vzpomeneme. V dubnu jsme kromě obvyklých akcí zorganizovali scénické čtení. Přijeli za námi herci z agentury Pierrot a sehráli ve společenském sále pro žáky základních škol celkem 11 představení. Odezva na scénické čtení byla velmi příznivá a doufáme, že v příštím roce budeme mít opět příležitost je pozvat a nabídnout představení školám, na které se nedostalo.

V letošním výročním roce jsme chtěli přijít s něčím novým a netradičním. V květnu jsme do Strakonice pozvali nejlepší famfrpálové týmy České republiky, které nám v prostorách plaveckého areálu představily nový sport famfrpál. Opravdu se při něm „lítá“ na koštěti, můžete dostat potloukem a chytáte zlatonku. Pro milovníky slavného Harryho Pottera zajímavý zážitek. Famfrpál jste mohli nejen zhlédnout v roli diváka, ale také si jej přímo vyzkoušet.

Poslední čtvrtletí školního roku se těšilo velkému zájmu mateřských, základních a středních škol o naše připravené vzdělávací programy. Prošly kompletní „rekonstrukcí“ a splňují požadavky RVP a programu šablon vyhlášených MŠMT. Nabídka se bude na každý školní rok aktualizovat a přizpůsobovat požadavkům zájemců. I když mnohdy probíhaly i dva programy denně, museli jsme některé zájemce odmítnout z kapacitních důvodů.

Celý školní rok knihovnu pravidelně navštěvoval čtenářský kroužek žáků ze ZŠ Dukelská. Absolvovali lekce rozvíjející čtenářskou gramotnost, ale také nacvičili scénické čtení z knihy *Kvak a Žbluňk jsou kamarádi*, které předvedli v mateřské škole mladším dětem. Jako ocenění za celoroční pilnou práci a rozloučení s prvním stupněm základního vzdělávání jsme pro ně v knihovně nachystali spaní. Navštívili muzeum v noci, vyzkoušeli si, jaké je nevidět, a celou noc si krásně užili a my s nimi.

-mk-

Příměstský tábor s knihovnou

Téma: literárně dramatické

V týdnu 17. až 21. července probíhal ve Šmidingerově knihovně první příměstský tábor, a to literárně dramatický. O patnáct dětí mezi 6 a 10 lety se od 7 do 16 hodin staraly dvě knihovnice. Naším působištěm bylo dětské oddělení knihovny, nádvoří hradu a Muzeum Středního Pootaví. Obědy pro účastníky zajišťovala restaurace v hotelu Bílá Růže.

Samotný program probíhal od 8 do 15 hodin. A na čem se po celý týden pracovalo? Obsahem byla strakonická pověst *O pyšné paní*. První tři dny se děti postupně seznamovaly s příběhem marnivé a pyšné manželky pana vrchního ze strakonického hradu, pro kterou bylo tak důležité mít jedinečné oblečení a obutí, že si nechala upéct střevíce z těsta na hostie. (Hostie jsou oplatky, které symbolizují tělo Ježíše Krista a věřící je dostávají při svatém přijímání.) Seznamování to bylo hravé, plné vymýšlení, improvizace, živých obrazů, kreslení a hereckých etud. Zároveň jsme prozkoumávali i knihovnu, muzeum, nádvoří a okolí hradu. Prohlédli jsme si expozici muzea, pohráli si s hlavolamy a vystoupali na věž Rumpál. Jednou jsme dokonce zavítali i na hřiště na Podskalí.

Poslední dva dny byly plné pilné práce, protože naším cílem bylo divadelní představení. Rozdělili jsme příběh o marnivé a pyšné paní vrchní do tří částí a tři skupiny si samy vybíraly místo, které se pro jejich úsek děje nejvíce hodí. Vybírali jsme kostýmy, učili se základům práce s hlasem a vymýšleli jsme, jak znázornit boty z těsta. Náročné bylo najít na nádvoří místo, které nám pomůže zahrát propadnutí pyšné paní do jámy.

V pátek 21. 7. dopoledne proběhla generální zkouška. V 15:00 pak byla účastníky tábora na druhém hradním nádvoří hradu sehraána pověst *O pyšné paní* navzdory přívalovému dešti. Stateční herci i diváci putovali po nádvoří, kde se na dvou místech odehrál tento dávný příběh. Všem malým divadelníkům patří velké uznání za celotýdenní práci a hlavně za to, že dohráli své představení i v tom ohromném dešti.

-tm-

Příměstský tábor s knihovnou

Téma: tanec

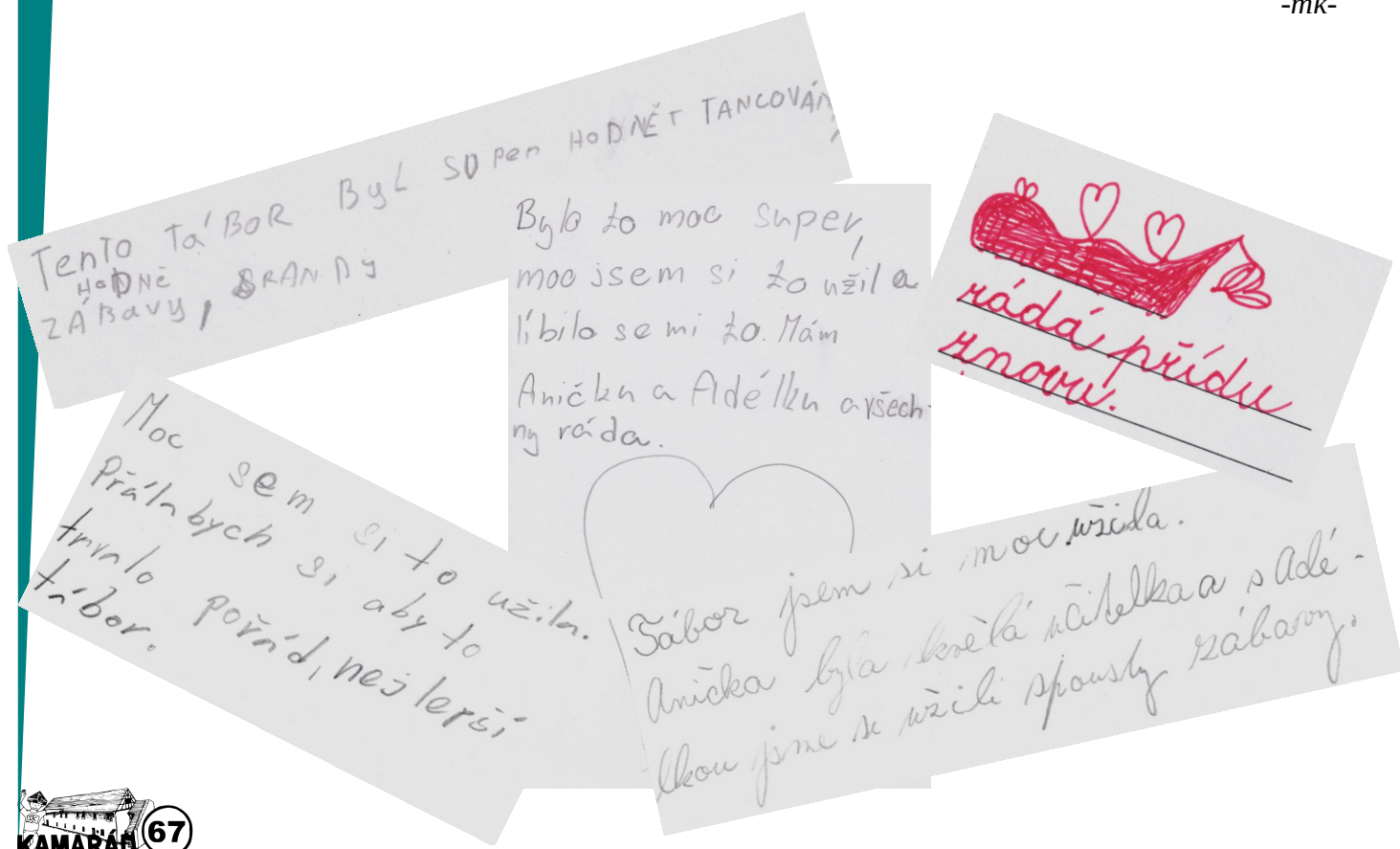
Ve dnech 7. až 11. 8. naše knihovna zorganizovala druhý příměstský tábor tentokrát s tématem tanečním. Účastníci celé dopoledne tančili a tančili, až se z nich kouřilo. Vyzkoušeli si různé taneční techniky a doprovodná cvičení. Odpoledne pobývali venku nebo v knihovně. Kromě her si zkusili poskládat a zapsat příběh složený z různých postav, které spolu doposud neměly zdánlivě nic společného. Zajímavé na tom ještě bylo, že každý mohl použít pouze jednu větu. Příběh je tedy tvořen několika autory. Posuďte sami, jak se jim to povedlo a co z téhle hry vzešlo.

Krteček, Harry Potter, Babovřesky nebo Barbie dohromady v jednom příběhu? Proč ne?

Byl jeden krteček, který žil spokojeně v hromádce. Jednoho dne ale zjistil, že byl veliký výbuch ve vedlejší vesničce. A tak se vydal krteček do světa lidí, ale tam ho s Kenem zavřeli do vězení. Mezitím Harry Potter přišel na to, jak porazit mocného žalárníka Voldemorta a v bitvě o Bradavice ho zabil. Krteček se vrátil domů a všichni jeho kamarádi se s ním začali opět kamarádit i přesto, že nosil rovnátka.

Ve vesnici jménem Babovřesky žilo sedm babiček. Po nějaké době jim ale začaly docházet modré kalhoty. Spikly se a vymyslely plán, jak všechny zachránit. Nakonec se díky nim dostala z vězení i Barbie a Ken, a tak žil celý kouzelnický svět zase v míru a pokoji.

-mk-

O prázdninách jste v naší knihovně mohli vidět výstavu *Poznej mořská fakta*. Jejím tvůrcem je mořský biolog a autor příběhů o SpongeBobovi Stephen Hillenburg (1961–2018).

Formou komiksů se čtenáři dozvěděli zajímavá fakta o mořské houbě SpongeBobovi a jeho kamarádech, hvězdici Patrikovi, chobotnici Sépiákovi a krabovi Evženu Krabsovi.

A co je tedy SpongeBob zač? Je to mořská houba.

A mořská houba vzbuzuje svým názvem dojem, že se jedná o rostlinu. Je to však živočich! Žije pod mořskou hladinou v hloubce od 5 do 60 metrů. Nalezneme ji v teplých mořích po celém světě. Existuje více než 5 000 druhů, ale jen 36 z nich má užitkovou hodnotu a pouze 15 z nich se hodí i k péči o tělo.

Mořské houby jsou jediní živočichové, kteří se nemohou pohybovat z místa na místo. Živí se planktonem, který si opatřují filtrováním mořské vody.

Je známo, že lidé prakticky využívali houby již od počátku civilizací. Například římsí vojáci si mořskou houbou obkládali vnitřek kovového brnění, aby předcházeli odřeninám na těle. Také ji používali k čištění svých helmic.

Výzkumy ukázaly, že mořská houba a její jód mají příznivé léčivé účinky: antiseptické, antibakteriální a desinfekční. Přiložením houby na poraněné místo se rána zahojí za velmi krátkou dobu, a navíc po ní nezůstane ani památka.

-mr-

zdroj fotografie: wikipedia.org

V předchozí rubrice Víte, že... jsme zmínili výstavu *Poznej mořská fakta*, která proběhla v oddělení pro děti v prázdninovém období. Proto jsme pro vás vybrali recept z knihy *Spongebobova kuchyňská mise* od Stephen Hillenbura, tvůrce výstavy.

Patrikův těstovinový salát

Co budete potřebovat:

- 4 hrnky těstovin penne
- 2 hrnky rozpůlených cherry rajčátek
- 1 celou okurku
- 1 ½ hrnku nakrájených vařených kuřecích prsíček
- 1/3 hrnku olivového oleje ochuceného bylinkami a opraženým česnekem
- sůl, pepř
- 1 hrnek nadrobeného sýru feta

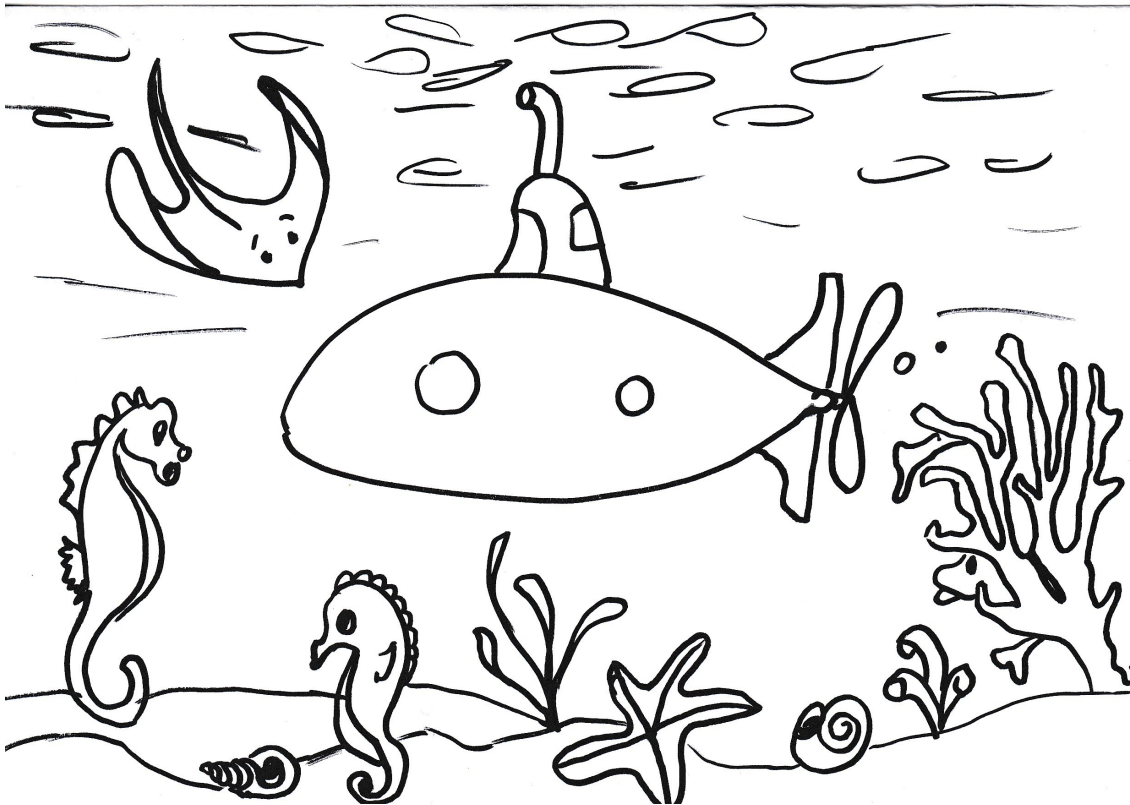
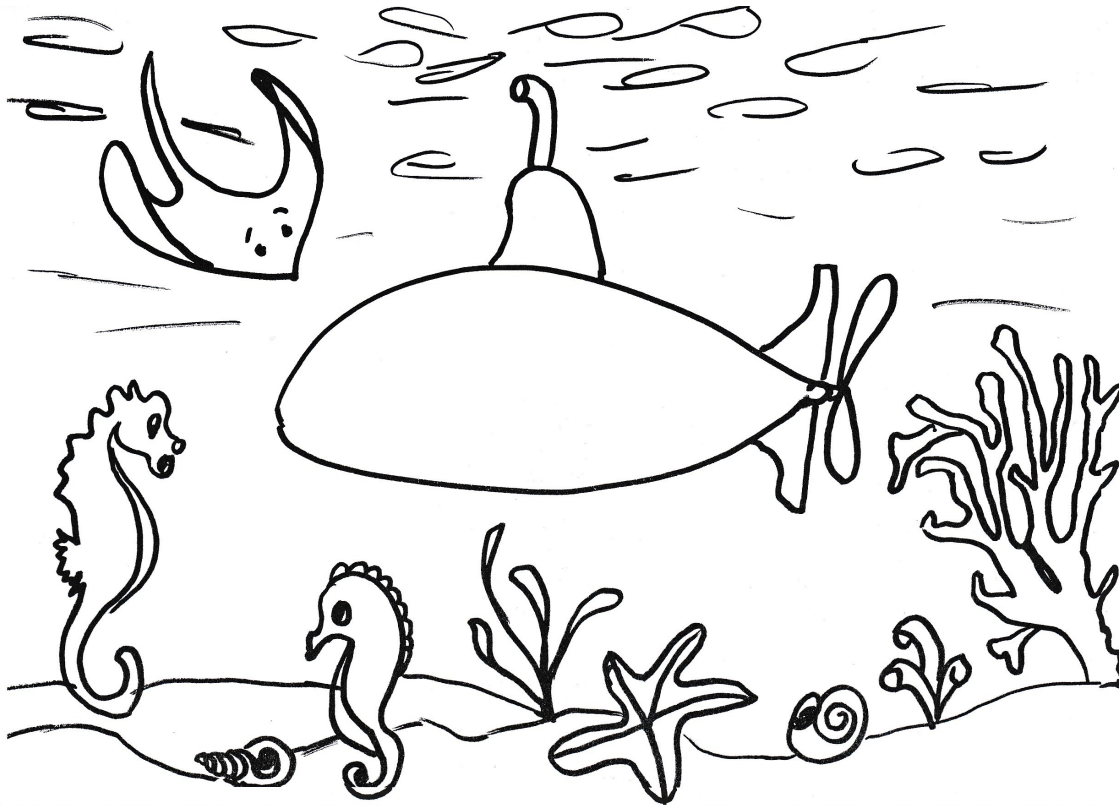
Jak na to:

1. Těstoviny uvařte podle návodu na obalu. Poté, co je scedíte v cedníku, propláchněte je pod studenou tekoucí vodou a nechte opět okapat. Nasypte je do velké salátové mísy.
2. Do mísy přidejte rozpůlená rajčátka. Vytvořte z okurky kytičky: táhněte hranu škrabky na citronovou kůru nebo vidličku dolů po straně okurky postupně na několika (např. 4 nebo 6) hranách. Okurky poté nakrájejte na kolečka a rozmístěte je do mísy.
3. Směs přelijte ochuceným olivovým olejem. Jemně vše promíchejte čistýma rukama nebo velkou lžící. Osolte, opepřete a opět promíchejte. Nakonec nahoru nasypte rozdrobený sýr feta a podávejte.

Vystačí na 6 porcí.

-mr-

Najdi 10 rozdílů

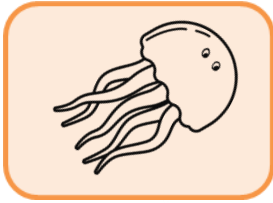

-jv-

English cool, not at school

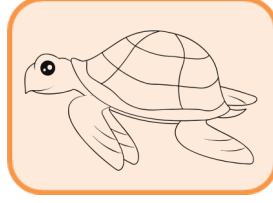
medusa

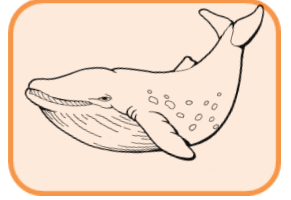
mussel

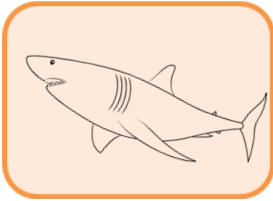
turtle

whale

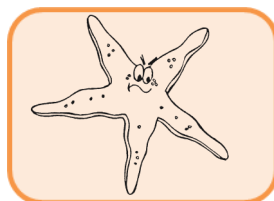
shark

octopus

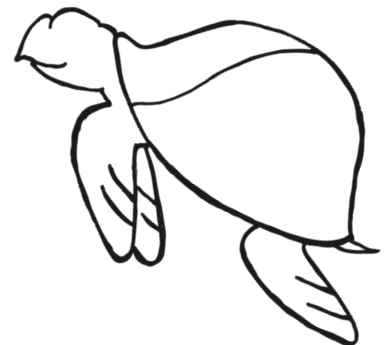
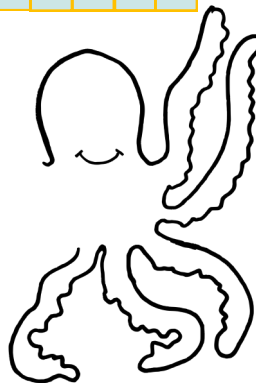
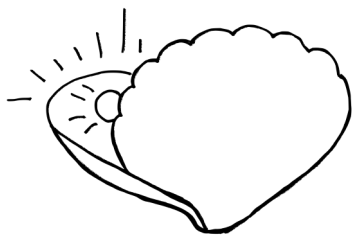
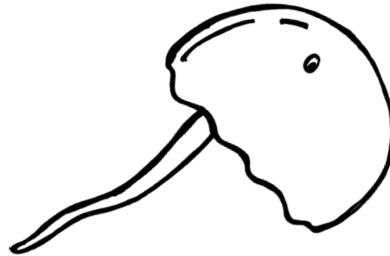
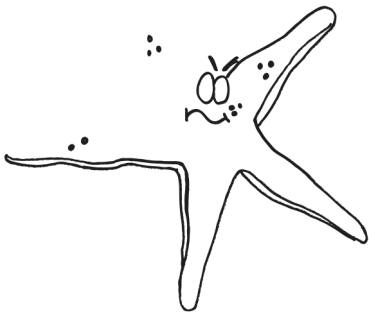
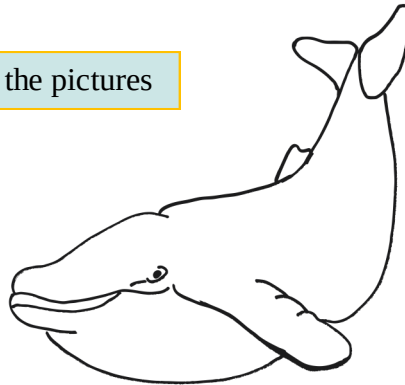
starfish

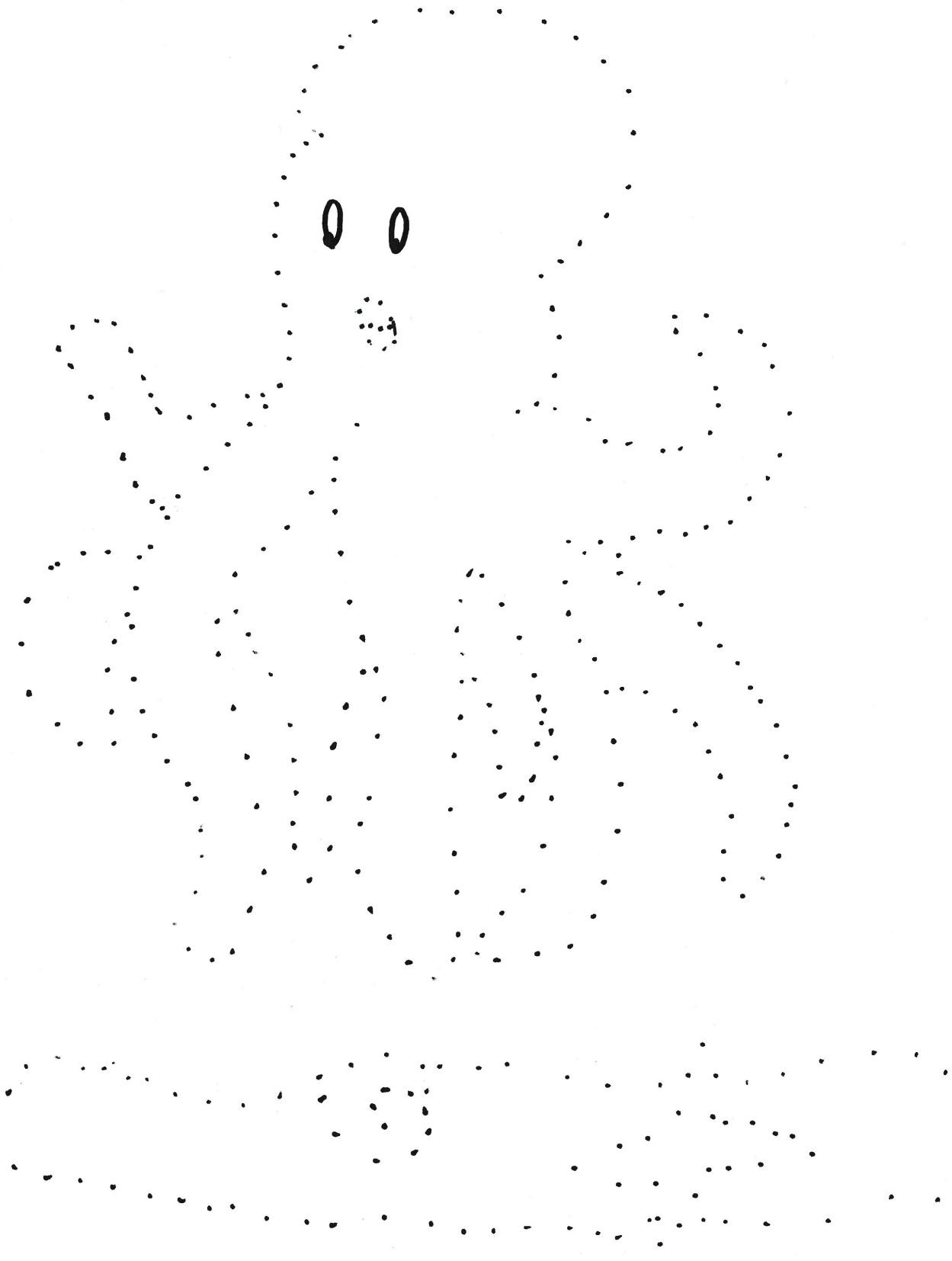
coral

Complete the pictures

Dokresli chobotnici

-jv-

Krásné i těžké dětství budoucího spisovatele Oty Pavla

Narodit se na začátku třicátých let minulého století do rodiny židovského obchodníka, to nebylo jen tak. Ne vždycky šlo prodávané zboží na odbyt - a rodina potom žila, jak se tehdy říkalo, „z ruky do huby“. A zase jindy se dařilo a doma bylo všeho dost. Zbývalo i na prázdninové cesty na letní byt, na vzdělávání všeho druhu, na auto i s řidičem... Ještě bylo daleko do tragických událostí II. světové války. Soužití s Čechy a s dalšími národnostmi v našem státě bylo do té doby povětšinou pokojné a přátelské. Běžná byla i smíšená manželství. Židovského spolužáka mohly děti ve škole poznat někdy podle neobvyklého jména nebo podle trochu jiných zvyků, ale skoro nikdo se o tohle nestaral a nepřemýšlel o tom. Důležitější bylo, jak dobře kdo hraje kopanou, jestli se od něj dají vypůjčit dobrodružné knížky a jestli je s ním legrace.

Budoucí spisovatel Ota Pavel se tenkrát jmenoval Otto Popper. Česky znějící jméno získal totiž až v dospělosti. Narodil se 2. července 1930, když jeho tatínkovi bylo 31 a mamince 25 let. Bráškové Jirka a Hugo byli starší o čtyři a o šest let. Nejmladší Otík byl miláčkem všech, ale mělo to i svoje nevýhody. Stávalo se, že ho bratři nechťeli brát jako příliš malého s sebou za dobrodružstvím. Zato je ale hodně spojoval především sport, kterému se věnovali společně. Jako všichni kluci si hráli s míčem, zápasili, a dokonce měli i placeného špičkového trenéra v boxu. Tatínek Leo na to zrovna v té době měl, protože byl mistrem v prodávání ledniček a vysavačů firmy Elektrolux. Dařilo se mu okouzlovat zákazníky veselou a přímou povahou, výřečností a nečekanými nápady. To samé se na něm líbilo jeho synům a všem přátelům a hlavně ovšem manželce Hermíně. Ta to s ním měla často těžké, a přece ho měla ráda a dokázala vždycky odpustit. Vytvářela dětem ten pravý spokojený domov naplněný láskou. Byla Otovi spolu s Jiřím a Hugem velkou oporou i v jeho dospělosti, když onemocněl vážnou duševní chorobou a pomoc často potřeboval.

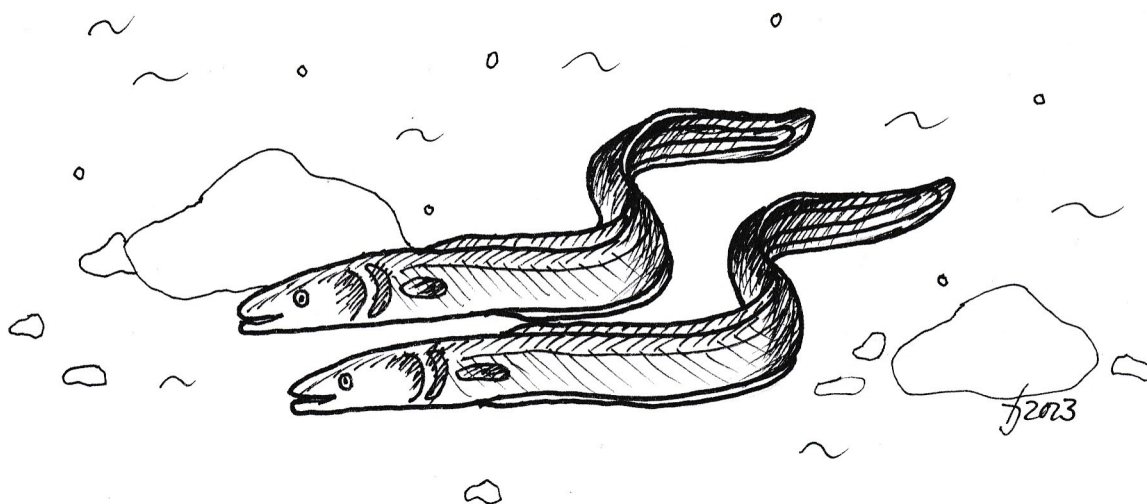
V roce 1939 se Popperovi odstěhovali z Prahy k otcovým rodičům do Buštěhradu. Otec a bratři pracovali na kladenské šachtě, Ota chodil do školy. V roce 1942 celou obec zasáhla zkáza nedalekých Lidic a brzy potom museli Jiří a Hugo nastoupit do koncentračního tábora. Rodiče a Ota pro ně sháněli jídlo a posílali v balících na přilepšenou. Všechno to bylo těžké, ale ještě to nebylo celé – nakonec byl povolán od rodiny i otec, a tak Ota zůstal s maminkou sám. Jen zázrakem se jich všech pět po válce zase sešlo.

Jednoho dne, když byl Otík ještě maličký, se rodina náhodně seznámila s převozníkem Karlem Proškem v Luhu pod Branovem na řece Berounce a bylo rozhodnuto, kam se bude pravidelně jezdit na letní byt. Byly z toho pak překrásné prázdninové dny. Kluci se zdokonalovali v rybářském umění, kamarádili s místními dětmi, pozorovali všechno dění kolem sebe a zanechávalo to v nich nesmazatelné dojmy. To už se blížila válka se vším, čím ublížila nejvíce právě jejich židovským příbuzným. Dnes už si to ani neumíme představit, že by nám někdo zakázal nejen si odpustit návštěvu kina a podobně, ale také hospodařit s vlastním majetkem. Nebo že bychom dokonce nesměli ani chovat kočky a psy. Panovala nejistota, co všechno se ještě stane, a tak někdo raději odešel do ciziny. Popperovi to neudělali. Měli až příliš rádi naši zem. Pro maminku, která byla Češka, to byla samozřejmost. A u židovského tatínka to bylo ještě silnější, protože jeho předkové hledali domov stovky let.

Ota se stal po škole horníkem, ale ještě více jej lákal milovaný sport. Přítel Arnošt Lustig, který už tehdy psal, jej vybídl k práci redaktora - a díky tomu vznikly dodnes velmi ceněné knihy sportovních povídek a nakonec i dva soubory vzpomínek na rodiče, rybařinu a vůbec na všechno, co měl Ota rád a co mu i v době nemoci dávalo sílu. Žil jen krátce, do 31. 3. 1973. Kdo ho znal, ten na něj vzpomínal jako na velmi včtivého, pracovitého a poctivého člověka.

Můžeme mluvit o štěstí, že přes všechny těžkosti stačil aspoň některé svoje knížky dokončit a že jeho přátelé a příbuzní toho napsali i hodně o něm. Zvláště procítěná je knížka manželky Věry „Vzpomínky na Otu Pavla“ a vyprávění syna Jiřího (zpracované Zuzanou Peterovou) „Jak jsme se zbláznili: můj táta Ota Pavel a já“. K lidem, kteří O. Pavla velmi dobře znali, patří i celou rodinou milovaný Arnošt Lustig (napsal o tom všem podrobně v knize „Okamžiky“) nebo autor knížky „Potkat Otu Pavla“ Otakar Brůna, bývalý kolega z redakce. Za vypůjčení z fondu ŠK stojí ale i další tituly jako „Ota Pavel: osobnost dvou tváří“ od Martiny Růžičkové, „Zpáteční lístek do posledního ráje Oty Pavla“ od Jaroslavy Pechové, „Spanilé jízdy, aneb náš bratr Ota Pavel“ (příběhy zaznamenal Z. Peterová) nebo „Ota Pavel: Postskriptum“. Na webu Šmidingerovy knihovny (<https://www.knih-st.cz/content/povidky-oty-pavla-laska-na-cely-zivot>) si můžete přečíst článek „Povídky Oty Pavla – láska na celý život“. Nebo se můžete podívat na některé z dokumentů na internetu (např. studentský film „Můj Ota Pavel“- www.literarni.cz/podcast/podcast.php?id=12555).

-ah-

Zábavné okénko

Obsah

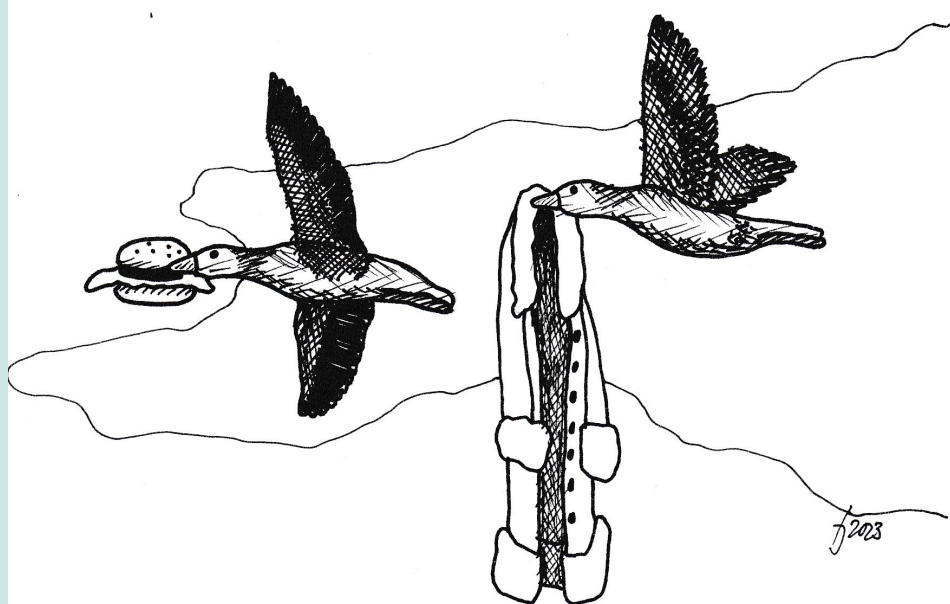
Kamarád vás vítá	2
Z tvorby našich čtenářů	3-6
Trocha poezie	7-8
Co by se stalo, kdyby...	9
Vybíráme z knih	10
Tip na výlet	11
Vybráno z knihovního fondu	12-13
Z činnosti knihovny	14-16
Víte, že	17
Kuchařské okénko	18
Najdi 10 rozdílů	19
English cool	20
Dokresli chobotnici	21
Literární okénko	22-23
Zábavné okénko	24

Vybíráme z pranostik

*Divoké husy svačinu odnášejí
a krmu přinášejí.*

KAMARÁD

Časopis pro děti a jejich rodiče

Číslo 67

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny Strakonice

září 2023

ZDARMA

Sestavily: Marcela Rejková, Tereza Machková, Markéta Knížková, Alena Hrdličková

Ilustrace a grafika: Ivana Jonová, Jaroslava Vokáčová, Markéta Knížková

